

HỒI THỨ 42

THIỆU PHỤ XUẤT HIỆN TỪ VẤN THẤT BẠI

Từ Văn trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Lúc nãy Hội chủ bảo là Thượng Quan Hoàn còn người nối dõi lưu lại ở trong bảo, có đúng thế không ?

Vệ Đạo Hội chủ đáp :

- Ban đầu thì đoán như vậy, nhưng sau cuộc điều tra thì đứa nhỏ sơ sinh vừa lọt lòng liền bị giết ngay.

Từ Văn lại hỏi :

- Bây giờ tại hạ có thể gặp Thượng Quan Hoàn được chưa ?

- Dĩ nhiên là được.

Giữa lúc ấy, Tổng quản Cổ Kim Nhân vào sảnh đường nhìn Vệ Đạo Hội chủ kính cẩn nói :

- Yến tiệc đã sẵn sàng.

Vệ Đạo Hội chủ đứng lên xòe tay mời :

- Xin mời tiểu hữu.

Từ Văn cũng đứng dậy nói :

- Tại hạ không dám. Xin Hội chủ đi trước.

- Vạy bản nhân xin thất lễ. Mời tiểu hữu đi theo bản nhân.

Tiệc rượu đặt ở dưới mái hiên nhà khách sảnh. Từ Văn cùng Vệ Đạo Hội chủ vừa tới nơi, những người ở hiện trường đều đứng dậy nghênh tiếp.

Từ Văn đảo mắt nhìn quanh. Trái tim chàng đập thình thình.

Thống Thiên hòa thượng, Tu Duyên lão ni, Vô Tình Tẩu, Táng Thiên Ông, Thái Y La Sát đều có mặt đông đủ. Ngoại trừ cổ thái kiện không thấy xuất hiện, những nhân vật đặc biệt chẳng thiếu một ai.

Từ Văn lẩm bẩm :

- Thật là trời cũng chiều người !

Mọi người vào hiên rồi chia ra làm hai bàn mà ngồi. Từ Văn ngồi ở khách vị, Vệ Đạo Hội chủ ngồi thủ tọa. Vô Tình Tẩu và Táng Thiên Ông ngồi kế cận đó, còn Thái Y La Sát ngồi ngang ở mé ngoài.

Bàn kia chỉ có hai người là Thống Thiên hòa thượng và Tu Duyên lão ni.

Tổng quản Cổ Kim Nhân chờ gia nhân rót rượu và đưa thức ăn vào bàn xong rồi lui ra.

Bàn của Thống Thiên hòa thượng là tiệc chay, nhưng cũng rất tinh vi. Còn bên kia thì rượu thịt đủ thứ.

Từ Văn không đoán ra được vì lẽ gì Vệ Đạo Hội chủ thiết tiệc triệu tập những tay

đầu sỏ, nhưng chàng không rảnh để suy nghĩ, mà chỉ tính liệu Ngũ Lôi Châu cách nào khiến cho toàn trường không một ai lợi lưới. Vấn đề trước mắt chỉ còn giữ sao cho mình được bình yên. Một trái Ngũ Lôi Châu là đủ phá tan mái hiên này, nhưng chàng thoát thân bằng cách nào. Chàng tự hỏi :

- Mình xin ra ngoài rồi nhân khi bất ý liệu Ngũ Lôi Châu vào chãng ? Nhưng những người hiện diện tại trường hết thấy đều là những nhân vật khét tiếng võ lâm đương kim. Mình chỉ sợ hở một chút để bại lộ cơ mưu, hoặc cử chỉ thất thố khiến đối phương sinh lòng ngờ vực thì công việc đã thành đến nơi lại hỏng hết. Dĩ nhiên về sau không còn cơ hội thuận tiện nào nữa. Bằng mình cứ ngồi trong tiệc mà hạ thủ bất thành linh thì nhất định thành công, nhưng cả mình lẫn địch cùng chết...

Lúc trước chàng chỉ nghĩ tới quyết chí báo thù, nhưng bây giờ chàng cảm thấy hành động này tàn nhẫn quá. Chàng cho là trước khi hạ thủ, nên tiết lộ thân thế cho kẻ thù hiểu rõ vì lẽ gì mà mất mạng. Nếu ra tay một cách đột ngột thì sao rõ được ý nghĩa cuộc báo thù. Nhưng làm như vậy thì hậu quả sẽ ra sao ? Tất đối phương sẽ kèm chế mình trước.

Từ Văn rất rối hoang mang. Qua mấy tuần rượu, chàng vẫn chìm đắm vào trong những ý niệm dằng dằng không nhất quyết. Nhưng chàng phải quyết định ngay lập tức, nếu để cơ hội này sinh mất thì sau này có hối cũng không kịp nữa.

Kể ra cả mình lẫn địch cùng chết là thượng sách, không sợ sơ suất điều gì. Nhưng mẫu thân chàng hiện bị giam giữ, hành động này chẳng những chỉ báo thù cho người đã quá cố mà còn liên quan đến sự an nguy của mẫu thân. Chàng chết đi thì mẫu tử không được trùng phùng, và tình trạng mẫu thân chàng sẽ ra sao ?

Từ Văn không dám nhìn Thống Thiên hòa thượng cái nào. Hán tử lạ mặt đã cho biết lão trọc này là hung thủ đã hạ sát phụ thân chàng. Chàng e rằng mình không thể kèm chế nổi để mối xúc động lộ ra ngoài mặt.

Tiệc rượu im lặng như tờ, chẳng ai mở miệng nói một câu. Người ta chỉ nghe thấy tiếng đĩa chén lách cách.

Một bóng hồng len lén vào hiên đến ngồi xuống bên Tu Duyên lão ni. Nàng chính là Phương Tử Vi. Mới có mấy ngày mà nàng đã biến hẳn thành người khác. Nàng tiêu tụy như một đoá hoa tàn.

Từ Văn đưa mắt xéo đi nhìn nàng một cái rồi thu mục quang về ngay, bụng bảo dạ :

- Lại thêm một người mất mạng. Bây giờ đã nên hạ thủ chưa ?

Từ Văn cảm thấy một sức nặng vô hình đè ép khiến chàng tưởng chừng nghẹt thở. Chàng không muốn nghĩ đến Ngũ Lôi Châu liệu ra rồi, hậu quả sẽ ra sao, mà chẳng tài nào không nghĩ được...

Từ Văn chợt nhớ ra mình sơ sót một chuyện lớn, liền cất tiếng hỏi :

- Hội chủ ! Còn một vị quý khách nữa chưa đến ư ?

Vệ Đạo Hội chủ hỏi lại liền :

- Phải chăng tiểu hữu hỏi Thượng Quan Hoàn ?

Từ Văn đáp :

- Phải rồi !

- Tất nhiên y phải đến !

Bao nhiêu mục quang bất giác quay lại nhìn Từ Văn một cách xói mói như những mũi tên nhọn, nhưng chàng không cần để ý, vì chỉ trong khoảnh khắc mọi vật bất luận hữu hình hay vô hình đều đi vào chỗ ảo diệt.

Chàng đã quyết định bỏ cuộc sống chết của cả bản thân mình ngoài, chỉ cần thành công, không thể thất bại.

Bất luận người võ sĩ dù khảng khái đến đâu, lúc lâm tử cũng còn đắn đo một chút. Từ Văn cũng là người, vậy tất có nhân tính phản ứng. Lúc này chàng sắp từ giả cõi đời thì trong đầu óc không khỏi nổi lên những hình bóng khác nhau : Nào phụ thân thăm tử ! Nào mẫu thân mất tích ! Nào con người có mối tình sâu tựa bể là Thiên Đài Ma Cơ ! Nào cha con Tưởng Úy Dân với những mối tình tha thiết ! Nào đại mẫu Không Cốc Lan Tô Viên ở ngôi nhà ma trong thành Chính Dương ! Nào Diệu Thủ tiên sinh, Thất Tinh Cố Nhân ! Nào lão quái ở Bạch Thạch Phong.

Những hình ảnh này tựa hồ gần ngay trước mắt mà lại giống như xa lắc xa lơ.

Đột nhiên Vệ Đạo Hội chủ đứng lên nói :

- Tiểu hữu ! Thượng Quan Hoàn đến rồi đó !

Hắn nói xong, đưa tay lên vuốt một cái để lộ bộ mặt có một nửa đầy sứt sẹo cực kỳ xấu xa.

Từ Văn toàn thân run lên bần bật, huyết mạch chạy rần rần, bất giác bật tiếng la :

- Hội chủ !... Hội chủ là Thượng Quan Hoàn !

- Chính thị !

Hắn đáp lời rồi ngồi xuống.

Từ Văn nhìn chằm chập vào mặt Vệ Đạo Hội chủ hồi lâu không thối nên lời. Dù trong giấc mơ chàng cũng không thể ngờ tới Hội chủ thần bí này lại là Thượng Quan Hoàn hóa trang. Thảo nào hắn đã tôn chàng lên làm thượng khách.

Bao nhiêu luồng nhỡn tuyến sắc bén lại tập trung nhìn vào hai người.

Từ Văn lơ đãng như không thấy gì. Mục quang chàng cứ dán vào mặt Thượng Quan Hoàn nhìn không chớp.

Vệ Đạo Hội chủ cất giọng trầm trọng nói :

- Tiểu hữu ! Thiên cố sự của Thượng Quan Hoàn đã nói hết rồi. Bây giờ đến lượt tiểu hữu tiết lộ thân thế đi !

Tay trái Từ Văn vì luyện ‘Vô Ảnh Tội Tâm Thủ’ có chất kịch độc, nên trước nay vẫn dấu kỹ chưa từng lộ ra. Những người ngồi đây đều biết cả nên chẳng ai để ý. Lúc này tay trái chàng ngấm ngấm thủ trong tay áo vào trước ngực, nắm lấy trái Ngũ Lôi Châu.

Người ngoài không hiểu tại sao mà chàng lại hoang mang đến toát mồ hôi, vì chẳng ai ngờ chỉ trong nháy mắt là mọi sự đều kết thúc.

Dĩ nhiên Từ Văn chẳng thể không trả lời câu hỏi của đối phương. Đồng thời bây giờ đã đến lúc tối hậu quan đầu để tiết lộ thân thế. Chàng đứng lên cất giọng cực kỳ lạnh lẽo đáp :

- Tại hạ là Từ Văn, con Từ Anh Phong.

Vệ Đạo Hội chủ lại đứng lên bật tiếng la hoảng :

- Tiểu hữu... là con Từ Anh Phong ?

Bao nhiêu người đang ngồi đều lục tục đứng dậy.

Bầu không khí trong trường biến thành khẩn trương vô cùng. Cả khách hiên bao phủ một luồng sát khí vô hình, cực kỳ rùng rợn.

Từ Văn không còn lựa chọn con đường nào khác được nữa, chỉ còn cách cùng chết với kẻ thù. Tay trái chàng thủ trong tay áo rộng thùng thình, lòng bàn tay vẫn nắm trái Ngũ Lôi Châu.

Dĩ nhiên chưa một ai ngờ là mình sắp chết đến nơi.

Vệ Đạo Hội chủ mở yến tiệc này dĩ nhiên có liên quan đến việc tiết lộ chân tướng của hắn.

Mục quang của Từ Văn nhằm thẳng vào Thống Thiên hòa thượng ngồi ở bàn bên giữa lúc tia mắt lão vọt ra nhìn chàng bằng một thứ mục quang cực kỳ phức tạp...

Từ Văn buột miệng hỏi :

- Đại sư ! Tại hạ có điều xin thỉnh giáo.

Thống Thiên hòa thượng lạnh lùng đáp :

- Xin thiếu hiệp cứ nói ra !

Từ Văn hất hàm hỏi :

- Có tin tiên phụ cùng một người mặt áo cẩm bào đều bị chết dưới bàn tay đại sư có đúng thế không ?

Thống Thiên hòa thượng mắt lóe lên như hai ngọn đuốc, run lên hỏi lại :

- Bần tăng hạ thủ ư ?

Từ Văn nghiêng răng đáp :

- Phải rồi ! Người ta bảo vậy.

Thống Thiên hòa thượng hỏi :

- Ai đã nói thế ?

Từ Văn đáp :

- Về điểm này đại sư bất tất hỏi đến làm chi.

Thống Thiên hòa thượng lại hỏi :

- Có bằng chứng gì không ?

- Chính mắt người ta đã trông thấy.

- Nói bậy !

Từ Văn xẵng giọng :

- Đại sư không chịu thừa nhận ư ?

Thống Thiên hòa thượng vẫn thản nhiên :

- Có thì bàn tăng bảo là có, không thì bảo là không. Chẳng việc gì mà dám với không dám.

Từ Văn hỏi vặn :

- Vậy có việc đó không ?

- Không có !

- Tại hạ không thể tin được.

Vệ Đạo Hội chủ nghiêm nghị hỏi xen vào :

- Từ Văn ! Ý của tiểu hữu muốn sao bây giờ ?

Từ Văn nghiêng răng buông thõng :

- Báo thù.

Táng Thiên Ông quát lên như sấm :

- Tiểu tử ! Người mơ ngủ hay sao ? Về nhân tình, người trả thù không đúng người. Về công nghĩa, người có người cha như vậy thì thật là đáng thẹn. Còn về ân oán, thì người chính là kẻ thù của Hội chủ.

Từ Văn cũng thét lên :

- Câm miệng đi !

Tu Duyên lão ni lớn tiếng :

- Từ Văn ! Nếu tiểu thí chủ đã không cứu mạng Hội chủ thì chẳng có cơ hội để nói đến câu thứ hai nữa đâu...

Từ Văn hắng giọng một tiếng rồi hỏi :

- Có phải các vị đây đều nhún tay vào vụ đổ máu ở Thất Tinh Bảo không ?

Táng Thiên Ông gầm lên :

- Miệng người nói thú vị lắm ! Người tưởng bọn lão phu cũng là giống sài lang như loại Từ Anh Phong chăng ?

Từ Văn nghiêng răng đáp :

- Lão thất phu ! Đừng có mở miệng là mắng người !

Râu tóc Táng Thiên Ông đứng dựng cả lên. Coi bộ dáng lão vừa buồn cười vừa đáng sợ tưởng chừng như sắp ra tay.

Vô Tình Tẩu trầm giọng :

- Người quân tử đã tuyệt giao không nên thốt ra những lời nói sỗ sàng. Tiểu hữu cứ thẳng thắn trình bày những chuyện phải trái đó.

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Tại hạ đã trình bày rõ ràng rồi.

Tu Duyên lão ni hỏi xen vào :

- Từ tiểu thí chủ ! Giả tử bây giờ bản hội coi tiểu thí chủ là kẻ địch, thì tiểu thí chủ ắt chẳng được toàn thân mà rút lui. Tiểu thí chủ có tin như vậy không ?

- Hừ !

Tu Duyên lại hỏi :

- Tiểu thí chủ có biết vì nguyên nhân gì mà Thượng Quan Hội chủ còn ẩn nhẫn mà

chưa nổi nóng không ?

Từ Văn đáp :

- Cái đó tại hạ không cần biết. Giả tử lần trước mà tại hạ biết rõ thân thế y, thì giết phăng đi cũng chưa hả giận, chứ chẳng khi nào lại cứu y...

Tu Duyên ngăn lại :

- Đừng ăn nói hồ đồ...

Vệ Đạo Hội chủ giơ tay lên can mọi người. Hấn nói :

- Từ Văn ! Tiểu hữu đã cứu bản tòa một lần. Bây giờ bản tòa tha cho tiểu hữu xuống núi. Thế là từ nay chẳng ai nợ ai nữa...

Từ Văn lớn tiếng ngắt lời :

- Bất tất.

Vệ Đạo Hội chủ trầm giọng hỏi :

- Tiểu hữu mật sát là chuyện thực, còn báo thù là nói chuyện hoang đường. Tiểu hữu định báo thù bằng cách nào ?

Từ Văn gầm lên :

- Lấy máu đổi máu.

Tay trái vẫn thủ trong áo, chàng ngấm ngầm đề tụ kinh lực. Lúc này mà chàng liệng Ngũ Lôi Châu xuống đất giữa khoảng hai bàn thì quyết chẳng một người nào thoát nạn.

Chàng đảo mắt nhìn mọi người một lượt. Nhãn quang chàng bỗng chạm phải đầu Phương Tử Vi, lúc đó nàng đang ngồi cúi gục xuống. Bất giác lòng chàng nổi lên một tia cảm giác khó tả. Nàng là cô gái đầu tiên mà hình bóng đã in sâu vào tâm khảm chàng. Chàng đã vì nàng mà bỏ việc cầu thân nhà họ Tưởng ở phủ Khai Phong. Chàng đã nhẫn nại đến cùng cực để hy vọng được lọt vào mắt xanh. Bao phen chàng thay đổi ý nghĩ vì nàng là kẻ thù. Trình tiết nàng lại mất về tay Thiếu Hội chủ Hội Tự Bảo là Lục Quân. Bây giờ nàng đang đi vào chỗ chết...

Con người đã biến ảo ly kỳ thì mệnh vận cũng khó mà lường được. Lúc này phải hạ thủ rồi không còn chần chờ được nữa. Chàng la thầm :

- Phụ thân ơi ! Hải nhi sắp được gặp phụ thân ở dưới suối vàng. Mẫu thân ơi ! Hải nhi đành chịu tiếng là một tên nghịch tử.

Từ Văn đánh bạo giơ tay trái lên...

Còn ai cải biến được mệnh vận người trong trường ?

Giữa lúc ngàn cân treo đầu sợi tóc, Từ Văn cảm thấy cánh tay trái mình bị nắm chặt. Kinh lực toàn thân tan đi. Trái Ngũ Lôi Châu rời khỏi bàn tay.

Tay chàng lại được buông ra.

Từ Văn kinh hãi khôn tả. Kẻ nào không sợ độc thủ của chàng khiến chàng sắp thành công lại bị thất bại ?

Chỉ trong nháy mắt Từ Văn cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu óc băng khuôn.

Chàng lấy chân đá hất một chiếc ghế ngồi, lùi lại ba bước. Lúc quay đầu nhìn lại

chàng không khỏi sửng sốt. Trước mặt chàng là một thiếu phụ xinh đẹp khiến người ta phải mờ mắt.

Thiếu phụ mặc áo cung trang màu hồng trông chẳng khác một vùng lửa đỏ. Tay nàng cầm trái Ngũ Lôi Châu. Mặt lạnh như băng. Cặp mắt sâu thẳm khiến người ta phải say mê, đã ẩn hiện một luồng sát khí.

Bao nhiêu người tại trường đều đưa mục quang nhìn thiếu phụ, nhưng rồi lại ngó đi chỗ khác ngay, dường như nàng có một vẻ oai nghiêm vô hình, khiến người khác không dám nhìn thẳng vào mặt.

Mọi người đều ngạc nhiên. Bầu không khí yên lặng như tờ, tưởng chừng kim rớt cũng nghe tiếng.

Hồi lâu Táng Thiên Ông mới la lên :

- Ngũ Lôi Châu !

Mọi người lại đưa mắt nhìn về phía Từ Văn thì thấy chàng đứng ngây ra như tượng gỗ.

Trong lòng chàng vừa hối hận, vừa tức giận lại vừa kinh hãi, phức tạp khôn tả. Giả tử chàng hạ thủ sớm một phút thì mọi việc đều đã giải quyết xong rồi. Thiếu phụ này đến sau lưng chàng lúc nào mà chàng không hay biết...

Vô Tình Tẩu nhìn thiếu phụ áo hồng cung kính hỏi :

- Tiên tử giá lâm hồi nào ?

Thiếu phụ áo hồng tiếng trong như hạt châu rớt xuống bàn ngọc đáp :

- Vừa tới. Đây là ý trời.

- Tiên tử ? Nàng là ai ?

Vô Tình Tẩu cũng hỏi :

- Sao tiên tử biết...

Thiếu phụ không chờ đối phương nói hết đã ngắt lời :

- Khi một người đã có cuộc mưu đồ mà đứng trước một trường hợp phi thường vẫn chẳng sờn lòng thì tất người ta ở mình có điều chi đặc biệt. Vậy mà các vị sơ suất chỗ đó.

Thiếu phụ áo hồng chỉ nói phát phơ mấy câu mà khiến cho bao nhiêu lão quái vật đều thẹn đỏ mặt lên.

Phương Tử Vi bây giờ nên gọi bằng Thượng Quan Tử Vi vì Thượng Quan Hoành là cha thân sinh nàng, nấc lên một tiếng rồi nhảy xổ về phía thiếu phụ áo hồng.

Thiếu phụ áo hồng ôm Thượng Quan Tử Vi vào lòng rồi xoay mình đi vào cửa sau mái hiên. Người nàng đi rồi mà mùi hương còn thoang thoảng, bóng hồng tựa hồ vẫn lơ lửng trước mắt mọi người.

Táng Thiên Ông quát lên như sấm :

- Cha nào con ấy, đều là một giống sài lang. Còn để gã trên thế gian làm sao được ?

Từ Văn đang ở trong tình cảnh bàng hoàng khiếp sợ, nghe tiếng lão liền tỉnh táo lại. Chàng chợt ý thức được kết quả đời mình sẽ ra sao nên không nói gì nữa, nhảy xổ về

phía Thượng Quan Hoàn nhanh như chớp. ‘Vô Ảnh Tội Tâm Thủ’ đồng thời phóng ra.

Thế lao của chàng đã đột ngột, lại nhanh như chớp nhoáng khiến người ta tưởng chừng trở tay không kịp.

Vệ Đạo Hội chủ phản ứng tự nhiên, giơ chưởng lên đỡ. Hắn quên rằng đây là độc thủ truy hồn đoạt mệnh của đối phương.

Một tiếng hự vang lên. Từ Văn bị hất ngược lại đụng vào vách hiên.

Rầm một tiếng ! Cả mái hiên chuyển động mạnh. Từ Văn rớt xuống đất, người chàng lão đảo muốn té, miệng phun máu tươi như tên bắn.

Người vừa ra tay chính là Thống Thiên hòa thượng.

Đây là lần đầu tiên Từ Văn ném mùi uy lực về ‘Tiên Thiên Cương Khí’ của lão.

Cùng lúc đó những tiếng quát vang pha lẫn với chưởng lực phát ra ‘bình bình’ nhưng chậm một chút, đều đánh vào quảng không.

Vệ Đạo Hội chủ biến sắc, mọi người cũng đều tái mặt.

Từ Văn đã biết rõ kết cục bữa nay thế nào rồi. Chẳng lẽ hồng việc rồi đành cam lòng bó tay chịu chết,, chàng đưa tay lên lau huyết tích bên miệng, trong lòng ôm một quang niệm liều mạng. Chàng phóng chưởng đánh vào người gần nhất là Vô Tình Tẩu. Tuy chàng đã bị thương, nhưng trước kia được lão quái ở Bạch Thạch Phong đem toàn bộ chân nguyên trút vào người chàng, nên nội lực đã đến mức phi thường. Ngoài Thống Thiên hòa thượng, chẳng một ai bì với chàng được. Phát chưởng liều mạng này uy thế dường như lay non chuyển núi.

Vô Tình Tẩu hấp tấp phản ứng nhưng cũng bị chấn động mạnh, lão đảo người đến bốn năm bước, lùi lại tới bên cửa mái hiên.

Luồng dư kinh xoáy lại khiến cho bao nhiêu những đồ trần khiết trong mái hiên đều bay tung lên, rồi rớt xuống vỡ tan tành.

Cả tòa khách hiên vang lên những tiếng rắc rắc tưởng chừng sụp đổ đến nơi.

Sau phát chưởng đó, Từ Văn chẳng kể gì đến hậu quả, xoay mình nhảy xổ về phía Vệ Đạo Hội chủ...

- A Di Đà Phật !

Thống Thiên hòa thượng vừa niệm Phật vừa vung chưởng lên. Một luồng cương khí hòa hoãn xô tới đập vào người Từ Văn. Kinh lực lúc này biến thành nặng đến muôn cân.

Từ Văn như bị sét đánh. Người chàng hất tung lên bay ra đến giữa vườn hoa rồi rớt xuống đánh huych một cái. Chàng té xuống không dậy được nữa. Lần bị thương thứ hai này khiến cho máu miệng trào ra càng nhiều.

Mọi người trong mái hiên chạy cả ra ngoài, mỗi người đứng một phương vị vây Từ Văn vào giữa.

Từ Văn thở hồng hộc một hồi rồi cố đứng dậy. Chàng rít lên bằng một giọng thê thảm :

- Từ Văn này sống không ăn được thịt các người thì lúc chết cũng bắt hồn vía các người để trả thù cho hả giận.

Thanh âm oán độc rùng rợn khiến người nghe không rét mà run.

Táng Thiên Ông người tròn ủng như trái cầu thịt, nóng nảy lớn tiếng quát :

- Thằng lỏi này đã thành giống sài lang, chẳng thể để gã sống trên đời được nữa.

Chưa dứt lời lão đã phóng chưởng ra.

Từ Văn trợn mắt rách cả mí ra. Chàng cố gượng vận tàn lực để chống đỡ.

Sầm một tiếng chấn động ! Táng Thiên Ông lùi lại tám thước. Từ Văn lại ngã lăn xuống đất. Máu tươi phun ra ồng ộc. Sắc mặt lợi lạt như tờ giấy trắng.

Chàng loạng choạng đứng lên nhưng lại té xuống. Đến lần thứ ba mới gắng gượng chống đỡ được cho khỏi ngã.

Táng Thiên Ông rít lên một tiếng. Lão vọt mình lại, xòe bàn tay lớn bằng cái quạt lá bồ đề, đè đầu Từ Văn xuống...

Từ Văn mắt nẩy đom đóm, tai ù đi. Chàng không còn sức để mà né tránh, thì còn nói chi đến việc đỡ gạt nữa.

Bóng người thấp thoáng, Vệ Đạo Hội chủ đưa tay ra ngăn Táng Thiên Ông lại, nói :

- Xin tiên bối hãy ngừng tay !

Táng Thiên Ông hần học lùi lại.

Vệ Đạo Hội chủ sấn đến trước mặt Từ Văn, trầm giọng nói :

- Từ Văn ! Bản tòa tha tiểu hữu xuống núi. Từ đây chẳng ai nợ ai nữa. Nếu lần sau còn gặp mặt, bản tòa tất hạ sát tiểu hữu đó.

Từ Văn định thần, gắng gượng đáp :

- Thượng Quan Hoàn ! Bữa nay người không giết ta nhưng ta vẫn thề rằng phải trả mối thù này.

Vệ Đạo Hội chủ đáp :

- Cái đó là tùy tiểu hữu...

Hắn quay lại ngó Tổng quản Cổ Kim Nhân đứng ở đằng xa, nói :

- Cổ Tổng quản đưa y xuống núi !

Cổ Kim Nhân kính cẩn đáp :

- Xin tuân lệnh !

Từ Văn đảo cặp mắt phẫn nộ nhìn mọi người một lần nữa rồi lão đảo đi ra ngoài.

Cổ Kim Nhân đi theo chàng. Chàng không nghĩ gì nữa, coi chẳng khác gì người bị bệnh lâu ngày mới khỏi. Chân lão đảo bước cao bước thấp thất thiếu ra đi. Nếu không có luồng khí oán độc giữ chàng lại thì e rằng chàng đã ngã lăn ra rồi, nhất định không cất bước được nữa.

Từ Văn ra đến ải ngoài thì Cổ Kim Nhân trở về.

Chàng xuống đến chân núi Đồng Bách thì đêm đã sang canh hai. Lộ trình này ngày thường đi không đầy nửa giờ, mà lúc này phải mất đến bốn giờ. Chàng kiệt lực ngã quay ra bên đường và bây giờ không thể gắng gượng được nữa, chàng cất tiếng rên la.

Từ Văn nằm duỗi dài trong khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà, rồi lại gắng gượng đứng lên đi tiếp.

Từ Văn lúc đi lúc nghỉ, mãi đến lúc tảng sáng chàng mới đi hết sơn lộ.